

Crònica

Antoni Vila Casas i Pere Mir, ahir, compartint felicitat després de rebre la medalla al mèrit ■ ORIOL DURAN

Premi als grans mecenes

Maria Palau

Barcelona

Sovint es parla del mecenatge català com si fos una entelèquia, i més sovint encara com una virtut de la societat civil catalana que amb el temps s'ha anat diluint i ja pertany a èpoques remotes. Els grans mecenes catalans tenen noms i cognoms, i no només són continuadors d'una tradició que no s'ha trencat, sinó que, en un context de tanta reculada de la cosa pública, s'erigeixen en la gran esperança del futur.

Ahir, l'Ajuntament de Barcelona va distingir dos dels filantrops més importants del país: Antoni Vila Casas i Pere Mir i Puig. L'un va rebre la medalla d'or al mèrit cultural, l'altre, al mèrit científic. Tots dos han tingut un recorregut vital i professional diferent, però amb algunes connexions i sensibilitats comunes reveladores. Tots dos, nascuts abans de la guerra, pertanyen o comparteixen els neguits d'una mateixa generació (bé, Mir és vuit anys més gran que Vila Casas), tots dos han sigut linxs dels negocis i han fet fortuna amb els seus èxits empresarials, i tots dos han cregut, i creuen, en el país i en les seves possibilitats de liderar l'avantguarda cultural i científica. Tots dos han fet més gran Catalunya.

Antoni Vila Casas va ser un visionari i una primera espasa de la indústria farmacèutica fins que al zenit de la seva carrera va decidir entregar-se en cos i ànima a la seva gran afició, l'art, de la qual mai se'n va poder deslligar des que era un marrec i acompanyava el seu pare a fer llargs passeigs per les galeries de Barcelona. El 1986, va fundar la Fundació Privada Vila Casas i, en un temps rècord, va anar teixint una xarxa de museus i centres d'art en edificis d'interès històric (tres a la capital catalana i dos a l'Empordà) que supleixen funcions que pertocarien a les institucions culturals públiques.

Antoni Vila Casas va rebre ahir la medalla al mèrit cultural, i Pere Mir, al mèrit científic

Vila Casas és el paradigma del col·leccionisme privat català (quantes vegades li he sentit dir a un artista: "Que bé que viuríem si en tinguéssim vint, de Vila Casas!") i el gran valedor dels creadors contemporanis del país. "Jo crec en els nostres artistes", diu i

repeteix sempre que se l'escolta, tot i que sovint es troba sords que veuen una immensa futilitat això de voler pujar l'autoestima de l'art català. Ell, "l'amic dels artistes", com el va definir ahir el crític i historiador de l'art Daniel Giralt-Miracle, desafia els incrèduls amb una constància que el fa sentir més viu. "Sóc un home afortunat", proclama.

Quan diuen que a l'alt empresari català el sufoquen els forts vents d'aspiració sobiranista, no pensin mai en Vila Casas, perquè ell n'està entusiasmat.

Vila Casas estima l'art, però també estima molt i molt la salut (dins de la seva fundació té un projecte específic dedicat al camp sociosanitari), i això és el que el vincula amb les pulsions del químic Pere Mir. El mecenatge s'ha associat històricament a l'art i a la cultura, però els últims anys ha colonitzat altres sectors, com el de la ciència, i, especialment, la biomedicina. Mir, a través de la seva fundació, Cellex, ha donat milions i milions d'euros (i no és una exageració) a la recerca científica. Aquest gener ha posat en marxa el nou Centre de Recerca Biomèdica Cellex a la Facultat de Medicina de la Universitat de Barcelona (UB), al costat de l'hospital Clínic. Hi ha aportat gairebé 9 milions d'euros, que es diu ràpid.

Mir, que com Vila Casas no té fills, és un home prudent. Vaja,

que no fa gens de soroll als mitjans de comunicació. Confia cegament en els bons (els tria meticulosament, és molt exigent) investigadors del país, i la seva excel·lència és el que l'anima a invertir en ells i els seus ambiciosos projectes. Invertir no pas en el sentit d'obtenir algun benefici individual de tornada (amb la llei de mecenatge que tenim seria d'illusos pretendre-ho), sinó en el sentit d'invertir en el benestar de les futures generacions.

Dos homes de ciència (un dels quals, un autèntic malalt de l'art, incurable!) van ser ahir homenajats al Saló de Cent de l'ajuntament de Barcelona, en presència del president de la Generalitat, Artur Mas. Dos mecenes que no són ben bé amics, però que es coneixen de tota la vida per amistats comunes (l'un sempre ha admirat l'altre). Dos prohoms de la societat civil catalana que no ha deixat de creure mai en el país. "Dos veritables senyors de Barcelona", va exclamar l'alcalde, Xavier Trias. El Saló de Cent era ple de veritables, i alguns de no tan veritables, senyors de Barcelona. No hi cabia ni una agulla i els aplaudiments van ser sonors. En uns moments en què a petot només es parla de retallar i empetitir les coses i els compromisos, ells dos van assegurar ahir que seguiran ajudant amb la mateixa intensitat amb què ho han fet fins ara. Quin consol.